

РЕШЕНИЕ

№ 2590

гр. София, 29.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова
Ивелина Симеонова

при участието на секретаря Юлия С. Димитрова Асенова
като разгледа докладваното от Николай Димов Въззивно гражданско дело № 20211100505749 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК

С решение № 20055700 от 01.03.2021 г. постановено по гр.дело № 17590/2020 г. по описа на СРС, II Г.О., 126 състав, е отхвърлен предявения от А. И. С., ЕГН *****, срещу Софийски районен съд иск по чл.357, ал.1, вр. чл.188, т.1 КТ за отмяна на наложеното със заповед № АС-73/28.02.2020 г. на председателя на Софийски районен съд дисциплинарно наказание „забележка“. С решението на съда е осъдена А. И. С., ЕГН ***** да заплати на Софийски районен съд на основание чл.78, ал.3 ГПК сумата 100 лева- разноски за възнаграждение на юрисконсулт.

Срещу решението на СРС, 126 с-в е постъпила въззивна жалба от А. И. С., подадена чрез пълномощника адв.М. В., с искане същото да бъде отменено и вместо това да бъде постановено друго, с което бъде уважен предявения иск с правно основание чл.357, ал.1 вр. с чл.188, т.1 от КТ за отмяна на дисциплинарно наказание „забележка“ и да бъде отменена заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „забележка“. Твърди се, че решението е неправилно, като постановено в нарушение на материалноправните разпоредби на закона, по съображения подробно изложени в жалбата. Претендира присъждане на направени разноски по делото.

Въззиваемата страна- ответник Софийски районен съд, чрез своя процесуален представител юрк.Л.Н. оспорва жалбата, като неоснователна, по съображения изложени в депозирания по делото писмен отговор по чл.263, ал.1 от ГПК. Моли съда, жалбата като неоснователна да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение -потвърдено, като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК и е допустима. Разгледана по същество въззивната жалба е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Предмет на разглеждане във въззивното производство е предявения от ищцата А. И. С. срещу ответника Софийски районен съд, иск с правно основание чл.357, ал.1 вр. с чл.188, т.1 от КТ за отмяна на наложено дисциплинарно наказание „забележка” със заповед № АС-73/ 27.02.2020 год. на Председателя на Софийски районен съд.

Софийски градски съд, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка се установява така както е изложена от първоинстанционния съд. Пред настоящата въззивна инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл.266 от ГПК, които да променят така приетата за установена от първоинстанционния съд фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, които са обсъдени правилно, като са преценени релевантните за спора факти и обстоятелства.

Със заповед № АС-73/ 27.02.2020 год. на Председателя на Софийски районен съд, е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ на А. И. С., на длъжност „съдебен секретар“ в звено АС“Съдебни секретари“, НО при Софийски районен съд за извършено дисциплинарно нарушение по чл.187, ал.1, т.3 и т.10 от Кодекса на труда, във връзка с чл.25 и чл.29 от Етичния кодекс на съдебните служители-„, неизпълнение на възложената работа“, подробно описано в обстоятелствената част на настоящата заповед. В мотивите на заповедта е посочено, че със заповед № АС-11/10.01.2020 г. на административния ръководител на СРС е образувано дисциплинарно производство срещу А. И. С., на длъжност „съдебен секретар“ в звено АС“Съдебни секретари“, НО при Софийски районен съд за неизпълнение на служебните ѝ задължения, изразяващо се в отказ да изпълни разпореждане на прекия ѝ ръководител, както и че конкретните данни, във връзка с които се установява посоченото неизпълнение на служебните задължения на служителя се съдържат в доклад вх.№ 9007820/27.12.2019 г.

Предвид възприемането на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана страна в процеса срещу първоинстанционно съдебно решение, което подлежи на въззивно обжалване, поради което следва да се разгледа по същество.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни процесуалноправни норми на закона. При постановяването му е допуснато нарушение на материалноправни норми на закона. С оглед на което същото се явява неправилно, като в тази връзка настоящата въззивна инстанция не споделя изцяло изложените в мотивите му съображения, досежно неоснователност на предявения от ищцата А. И. С. срещу ответника Софийски районен съд, иск с правно основание чл.357, ал.1 вр. с чл.188, т.1 от КТ за отмяна на наложено дисциплинарно наказание „забележка” със заповед № АС-73/ 27.02.2020 год. на Председателя на Софийски районен съд. Изводите на съда не са обосновани с оглед данните по делото и събраните по делото доказателства. Доводите изложени във въззивната жалба са изцяло основателни.

Във връзка с доводите изложени във въззивната жалба следва да се добави и следното:

Настоящият съдебен състав приема, че направените изводи от първоинстанционният съд относно законосъобразност на заповед № АС-73/ 27.02.2020 год. на Председателя на Софийски районен съд, с която е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ на ищцата А. И. С., на длъжност „съдебен секретар“ в звено АС“Съдебни секретари“, НО при Софийски районен съд за извършено дисциплинарно нарушение по чл.187, ал.1, т.3 и т.10 от Кодекса на труда, във връзка с чл.25 и чл.29 от Етичния кодекс на съдебните служители- „неизпълнение на възложената работа“, подробно описано в обстоятелствената част на заповедта, са неправилни и необосновани, направени в нарушение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл.195, ал.1 от КТ дисциплинарното наказание се налага с мотивирана писмена заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. Разпоредбата на чл.186 от КТ дефинира нарушението на трудовата дисциплина, като "виновно неизпълнение на трудовите задължения", а разпоредбата на чл.187 от КТ посочва по изчерпателен начин видовете нарушения на трудовата дисциплина.

Съобразявайки цитираните законови разпоредби с оглед всички обстоятелства

по делото, съдът намира, че атакуваната от ищцата заповед за налагане на дисциплинарно наказание „забележка” е незаконосъобразна.

Съдът приема, че наложеното на ищцата дисциплинарно наказание- забележка се явява незаконно по следните съображения:

Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, трябва да съдържа задължителните реквизити, посочени в разпоредбата на чл.195, ал.1 от КТ. Липсата на един от тях е достатъчна, за да се приеме, че заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е незаконосъобразна. Съгласно разпоредбата на чл.195, ал.1 от КТ, дисциплинарното наказание се налага с мотивирана писмена заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението, и кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. В процесния случай, съдът приема, че незаконосъобразността на наложеното на ищцата дисциплинарно наказание- забележка произтича от нарушение на разпоредбата на чл.195, ал.1 от КТ. Още в исковата молба ищцата изрично е навела довод за нарушение на визираната правна норма от страна на работодателя, като е посочила, че процесната заповед не отговаря на изискванията на чл.195, ал.1 от КТ, тъй като в същата не е посочена датата на извършване на нарушението. Този довод е основателен. Действително в процесната заповед не е посочена датата на извършване на нарушението, за което на ищцата е наложено дисциплинарно наказание забележка. Съгласно разпоредбата на чл.195, ал.1 от КТ в заповедта за дисциплинарно нарушение следва да се посочи в какво се състои нарушението и кога е извършено. Задължението за мотивиране на тази заповед е въведено с оглед изискването на чл.189, ал.2 от КТ за еднократност на наказанието, както и с цел съобразяване на сроковете по чл.194 от КТ и за възможността на наказания работник или служител да се защити ефективно. Когато изложените мотиви са достатъчни за удовлетворяване на тези изисквания, заповедта отговаря на чл.195 от КТ/ решение № 857 от 25.01.2011 г. по гр.дело № 1068 по описа за 2009 г. на IV г.о. на ВКС, № 278 от 19.05.2011 г. по гр.дело № 1276 по описа за 2010 г. на IV г.о. на ВКС № 642 от 12.10.2010 г. по гр.дело № 1208/2009 г. на IV г.о. на ВКС и други/. Работодателят може по своя преценка да посочи часа на нарушението, но няма такова задължение. Достатъчно е в заповедта да фигурира датата или период на извършване на нарушението/решение № 647 от 11.10.2010 г. по гр. д. № 1348 по описа за 2009 г. на IV г.о. на ВКС/. Разпоредбата на чл.195, ал.1 от КТ не поставя изискване към работодателя да посочи всички обективни и субективни елементи на изпълнителното деяние, деня и часа на осъществяването им, кои задължения по длъжностна характеристика не са изпълнени, кои разпоредби на вътрешния трудов ред са нарушени и какво е дисциплинарното нарушение според класификацията в чл.187 от КТ е извършено. Достатъчно е нарушението на трудовата дисциплина да бъде посочено по разбираем за работника начин / решение № 177 от 11.07.2012 г. по гр.дело № 193 по описа за 2011 г. на IV г.о. на ВКС/. В процесния случай, с оглед разпоредбата

на чл.195, ал.1 от КТ, следва да се приеме, че работодателят не е мотивирал заповедта за налагане на дисциплинарното наказание на ищцата в съответствие с изискванията на закона, тъй като в процесната заповед не е посочена датата на извършване на нарушението, за което на ищцата е наложено дисциплинарно наказание забележка.

Действително в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание на ищцата е налице позоваване на доклад вх.№ 9007820/27.12.2019 г. Доколкото в самата заповед липсва излагане на обстоятелства, визирани в цитирания доклад, последният следва да се счита като част от съдържанието на заповедта. Следователно, този доклад също следва да бъде връчен на наказвания работник или служител/ ищцата по делото/ по реда на чл.195, ал.2 от КТ. След като заповедта за налагане на дисциплинарно наказание препраща към друг документ/ доклад вх.№ 9007820/27.12.2019 г. /, очевидно съдържащ описание на извършените дисциплинарни нарушения, то този документ следва да бъде връчен на работника заедно със заповедта. От ангажираните по делото доказателства не се установява надлежно връчване на този доклад на ищцата по делото преди налагане и след налагане на дисциплинарното наказание, респективно заедно със заповедта за налагане на дисциплинарно наказание.

Разпоредбата на чл.195, ал.1 от КТ предвижда определени изисквания към съдържанието на заповедта за дисциплинарно наказание. Касае се до задължителни реквизити - сведения относно нарушителя, конкретното нарушение, описано с обективните и субективните му признаци, времето на извършване на нарушението, вида на наложеното наказание и правното основание, въз основа на което с налага дисциплинарното наказание. Липсата само на един от посочените реквизити е достатъчна, за да се приеме, че заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е незаконосъобразна, тъй като правната норма на чл.195, ал.1 от КТ е императивна. Изискването за мотивиране е продиктувано от принципа за равнопоставеност на страните по едно гражданско правоотношение, каквото е и трудовото. Освен това този принцип се отнася и до страните в гражданския процес. Липсата на мотиви поставя работника или служителя в положение на изненада. Следователно, той трябва да получи пълна информация за обстоятелствата, на които се основава наложеното дисциплинарно наказание, за да може да ги прецени както и да ги обори при евентуалното им оспорване пред съда. В конкретния случай работодателят се е позовал на доклад вх.№ 9007820/27.12.2019 г., който също трябва да е връчен на ищцата преди връчване на заповедта за налагане на дисциплинарното наказание или едновременно с нея. По делото не са ангажирани доказателства от страна на ответника за връчване на този доклад на ищцата, както и че същата е запозната с неговото съдържание, поради което обсъждането на изложеното в него и ангажирането на други доказателства по обстоятелствата, визирани в него в хода на съдебния спор, не може да санира нарушението на чл.195, ал.1 от КТ.

С оглед на така изложените съображения, предявения иск с правно основание

чл.357, ал. 1 вр. с чл.188, т.1 от КТ е основателен, като наложеното на ищцата А. И. С., със заповед № АС-73/ 27.02.2020 год. на Председателя на Софийски районен съд, дисциплинарно наказание "забележка" следва да бъде отменено, като незаконосъобразно.

При така изложените съображения и поради несъвпадане на приетите от двете инстанции изводи по съществото на спора, първоинстанционното решение, като неправилно следва да бъде отменено изцяло, като постановено в нарушение на материалния закон и вместо това да бъде постановено решение, с което предявения иск с правно основание чл. чл.357, ал. 1 вр. с чл.188, т.1 от КТ, като основателен бъде уважен, като процесната заповед за налагане на дисциплинарно наказание „забележка“ на ищцата бъде отменена.

По отношение на разноските за въззивното производство:

При този изход на спора на основание чл.273 от ГПК във вр. с чл.78, ал.1 от ГПК на въззивника- ищец следва да се присъдят своевременно поисканите и дължими разноски за двете съдебни инстанции представляващи уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение за първата инстанция в размер на сумата от 610 лв., съгласно договор за правна защита и съдействие от 12.05.2020 г. и списък по чл.80 от ГПК, както и уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на сумата от 650 лв., съгласно договор за правна защита и съдействие от 05.04.2021 г. и списък по чл.80 от ГПК. От друга страна, с оглед на направеното от въззивника- ответник, чрез процесуалния му представител юрист Л.Н. възражение по чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение, което съдът намира за основателно, с оглед фактическата и правна сложност на делото и при съобразяване с разпоредбата на чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, същото следва да бъде намалено от размер на сумата от 1260 лв./ общо за двете инстанции/ до размер на сумата от 1200 лв. общо за двете съдебни инстанции/ по 600 лв. за първата и 600 лв. за втората съдебна инстанция/. На въззиваемата страна- ответник, разноски за въззивното производство не се дължат.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СГС, сумата от 60 лв., представляваща държавна такса за първоинстанционното производство, както и сумата от 30 лв., представляваща държавна такса за въззивно обжалване.

Така мотивиран Софийски градски съд, Г.О., III-В с-в,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20055700 от 01.03.2021 г. постановено по гр.дело №

17590/2020 г. по описа на СРС, II Г.О., 126 състав и **вместо него постановява:**

ОТМЕНЯ на основание чл.357, ал.1 от КТ, вр. чл.188, т.1 от КТ, заповед № АС-73/ 27.02.2020 год. на Председателя на Софийски районен съд, с която е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ на А. И. С., на длъжност „съдебен секретар“ в звено АС“Съдебни секретари“, НО при Софийски районен съд за извършено дисциплинарно нарушение по чл.187, ал.1, т.3 и т.10 от Кодекса на труда, във връзка с чл.25 и чл.29 от Етичния кодекс на съдебните служители - „неизпълнение на възложената работа“, подробно описано в обстоятелствената част на заповедта, **като незаконосъобразна.**

ОСЪЖДА Софийски районен съд, със съдебен адрес: гр.София, бул.“*****”, **да заплати** на А. И. С., ЕГН *****, на основание чл.78, ал.1 от ГПК във вр. с чл.273 от ГПК, сумата от 1200 лв./ хиляда и двеста лева/, представляваща направените разноси пред двете съдебни инстанции /заплатено адвокатско възнаграждение/.

ОСЪЖДА Софийски районен съд **да заплати** по сметка на Софийски градски съд, на основание чл.78, ал.6 от ГПК, сумата от 60 лв./ шестдесет лева/- държавна такса за първоинстанционното производство, както и сумата от 30 лв./ тридесет лева/ - държавна такса за въззивно обжалване.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по арг. на чл.280, ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____